

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκον έτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

"Ετος χίλις ἑκατόσα κι' ἑνενηντα... τί καλὰ!
περισσότερα καὶ πλούτη μᾶς ἐπήρξαν τὰ μισὰ.

Ἄ Ρομῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορὰ θὰ βγαίνῃ.
Κι' ἂν ἔχω ἔξυκνάδα — κι' ὁποτε μού κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσ' Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχεύεις — τρέχει τὸ Ἐλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μὲν — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ὅσα συνομοιῖται — δὲν θὰ γίνονται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν φερνῆς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε ὄλοο νταραβέμι — μὲ κανένα κανονιέη.
Γράμματα καὶ συνδρομὰι — ἀποστέλλονται ὅ' ἐμέ.
Μὲς ὅτ' ἂν φέρων τὴν ἀνάγκη — κι' ὁ Ρομῆος μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Φεβρουαρίου δέκα,
δὲλα βάρτα καὶ πάλικα.

Διηκόσα ἑκτὼ καὶ ἑξήντα
καὶ βλέπω καθίνα πεινώντα.

Μπάλ ντιστεγκὲ τοῦ Φασουλή,
ποῦ εἶναι μόνον οἱ καλοὶ.

(Ἡ αἰθουσα τοῦ Φασουλή, γνωστὴ κι' ἐξ ἄλλων χρόνων,
ἐπὶ τοῦ ἔχει σύμβολα πανευκλεῶν προγόνων,
μὲ σφῆνιν δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ μὲ βαμμένα χεῖλη
δομητὰς ἐποδέχεται τοὺς ντιστεγκὰ ὅτ' ἡ σκάλα,
ἔμβαίνει δὲ ὁ Περικλῆς κι' οἱ ἐκλεκτοὶ τὸν φίλοι,
διὰ σπουδαῖα μούτσουνα καὶ ἀληθῆς μεγάλα).

Φ. "ὦ! μὲς ἀμί!... ὦ! μὲς ἀμί!... ὦ! ὦ! κι' ὁ Περικλέτος!...
Π. Καλὰ τὰ ἑκατάφερες, μὲν σὲρ ἀμί, κι' ἐπὶ τοῦ.
Φ. "Ε! ἔ! ποῦ πῆς!...

Π. "Στὴν αἰθουσαν...
Φ. Μὴν προχωρήσης βῆμα...
τοῦς τίτλους σου παρακαλῶ νὰ δείξης παραχρησμά.
Π. Ἄν ἔχω τίτλους παντελῶς...

Φ. Καὶ πῶς λοιπὸν τομῆς
μὲ ἄδερα χεῖρα, Περικλῆ, νὰ ἔρχεσαι ὅ' ἐμάς;
"Ἐδῶ καλοῦνται μοναχὰ ὅ' ὄντως εὐγενεῖς,
ἔδῶ χωρὶς περπατητὰς δὲν ἔρχεται κανεὶς,
κι' ἂν δὲν ἔμπορῆς, ἀγαπητέ, τὸν εὐγενῆ νὰ κἀνης,
ἀμέσως νὰ ξεκουμπήσης, χωρὶς καιρὸ νὰ χἀνης.
Π. Ἐρὲ ἀφῆσέ με, Φασουλή!...

Φ. "Α! μπὰ! δὲν εἰμπορῶ...
μ' αὐτὰ τὰ παλαιομύτσουνα δὲν ἔμπαίνεις ὅτ' ἠγορῶ.
Ἄν ἔχεις δῆλοο ντιστεγκὲ καὶ τρῶπος σὰν κι' ἐμένα,
οὐδ' εὐγενεῖας σύμβολον δὲν σὲ κοσμῆ κανένα,

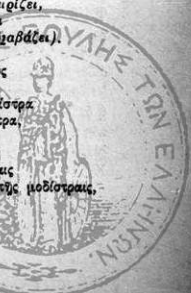
οὔτε τὰ χεῖρά σου, μὲν σὲρ, μυρίζουν μπακαλιέρο,
καὶ θίλεις πέταγμα καὶ σὺ ὅτ' ἂν σκουπιθῶν τὸ κάρο.

Π. Μὰ τίποτα δὲν εἰμπορῆς καὶ εἰ' ἐμὲ νὰ κἀνης
ἐσὺ ὁ μόνος σύντροπος, ὁ μὲν ἀμί, ὁ βλάμης;
Φ. Ρῖεν, ρῖεν, ἀψοκλημῆν, καὶ τράβα παραπέρα...
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρά σου τὸν ντιστεγκὲ ἢ σφαῖρα.
Π. Λοιπὸν μὲ δῶχνεῖς, Φασουλή;

Φ. Σὰν ντοῦτ, ἀγαπητέ,
κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἔλθῃς ὅτ' ὀσπῆί μου ποτέ.
Π. Ἄβες λοιπὸν τοὺς τίτλους μου, δαμάλο κλαρατάνο,
νὰ ὄγῃς πῶς εἶμαι ντιστεγκὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

(Ἄ Ρομῆος ἔξαφνα μικρὸν παρμερῆσει
καὶ τίτλους εἰς τὸν Φασουλήν ἀρχαίους ἐχειρῶσει,
ἀμέσως δὲ ὁ Φασουλῆς τὰ ματογάγια βάζει
καὶ τὰς μακρὰς περπατητὰς τοῦ Περωλή διαβάσει).

«Ὁ ἐπιφέρων Περικλῆς καὶ Περικλέτος ἄλλοις
οἰκογενεῖς εὐγενεῶς ἐμ' ἔκγονος μεγάλος.
Ἄ μῆτηρ του ἢ ντιστεγκὲ κι' ἀμυγδαλοσακίστρα
πρὸ χρόνον διετέλεσε τῆς γειτονιάς τῆς πλίστρα,
ὁ δὲ πατὴρ του ὁ σκεπτὸς καὶ σὺνυγος αὐτῆς
κι' ἐκείνος ἐχρημάτισε κλεινὸς πραγματευτῆς
καὶ μὲ τὸ πανεράκι του ποιοῦσε κουβαριστῆρας
εἰς τὸν καιρὸ τοῦ τῆς Λιζῆς κι' εἰς ἄλλας τῆς ποιοῦσας.

Πλήν γεγονότα εξάρνα σημαντικά τὰ μάλα
 ἠγάπησαν τὸν ἔμπορον νὰ φύγῃ ἀπὸν ἄρον,
 καὶ μετὰ χρόνους ἀρκετοὺς καὶ βάραινα μεγάλῳ
 μακρᾶν τῆς γῆς τῶν Ἴ�θηναίων καὶ ἑλῶν τῶν γαιθάρων,
 ἐθύρισε ὁμογενῆς ὅτ'α πάτρια ἐδάφη
 καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ τοιοῦτος διετέλει,
 χαίρων πολλὴν ὑπόληψιν ὅτ'ο εὐγενὲς συνέρι
 καὶ περιστοιχίζόμενος ἀπ' ἑλῶν τοὺς ἐν τέλει.
 Ὁ κόσμος ἐλησμόνησε καὶ σκάφην καὶ βελόνας
 καὶ μόλις τὴν Βασιλισσαν εὐ πλώστρα χαιρετῆ,
 τὰ ἔχει δέ, ὡς λέγεται, καλὰ μὲ τοὺς Τελώνας
 καὶ δὲν πληρώνει τίποτα γὰρ τὰ μεταξωτά.
 Ἐκ ταύτης οὖν τῆς εὐγενούς καὶ σεβαστῆς διαθέδος
 εἶδε τὸ φῶς κ' ὁ Περικλῆς, ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος,
 ὁ ἑλκων τὴν καταγωγὴν ἀμέσως ἐκ τῆς Εὐβάς
 καὶ φέρων αἶμα κυανοὺν εἰς ἄλας τοὺς φλέδας.
 Περιφρονεῖ τὰς ἀρετὰς ἀνθρώπων ἀγενῶν,
 ἰδιαιτέρως δὲ τιμᾶ τοὺς κεραιφόρους τράτους,
 καὶ πάμπον ἔχει πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρὸς κλεινῶν,
 δεκάκις ἐνδοξότερον τοῦ πάλαι Ἀστυλῆου,
 κ' ἐπιδεικνύει σύμβολα ἐνός καὶ ἄλλου πάππου
 καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τσακνὴν κἄπου κἄπου,
 μὰ παῖξαι καὶ τὸ λοντεῖς μετὰ διπλωματῶν
 καὶ εἶναι ἔντως νυσταγῆ μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στέξῃ,
 οὐχ ἤττον δὲ κ' ἐσώθρακον φορεῖ μεταξωτῶν,
 κ' ὅποια κυρία δυσπιστεῖ ἄς πᾶν καὶ τὸν φάξῃ».

Π. Λοιπὸν τί λές;

Φ. Ποιὸν καλὰ... δὲν εἶσαι τοῦ σωροῦ...
 ἀντὶς λοιπὸν, μὸν νόρμη ἀμὶ, ὅστιν σάλαν τοῦ χοροῦ.

(Ὁ Περικλῆς εἰσέρχεται μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν
 κ' ἀρχίζει τὰ νονήματα καὶ τὴν κοκατάρια,
 ὅπῳταν ἕνας θυρωρὸς μὲ αἰμίον ἐνθουμένως
 εἰς τὸν δεοπότην Φασουλῆν προσέρχεται ἰοπευμένως).

Θυ. Ὁ Βασιλεὺς!... ὁ Βασιλεὺς!...

Φ. Δὲν θὰ γενῆ δεκτός...
 ὁ οἰκός μου ὅτους Βασιλεῖς δὲν εἶναι ἀνοικτός.

(Ὁ Φασουλῆς ξείρχειται μὲ τὸν θεοφόρον τὸν
 καὶ πλησιάζει τὸ γῆμα τοῦ Μεγαλειστάτου).

Φ. Ἀδύνατον ὅτ'ο σπῆτὶ μου νὰ σὰς ἀνοίξω τόπον
 κ' ἀδικῶν, φῶς Βασιλεῦ, ἐλάδετε τὸν κόπον.
 Μπορεῖ νὰ εἰσθε Βασιλεῦ καὶ στέμμα νὰ φορῆτε,
 ἀλλὰ δὲν εἰσθε νυσταγῆ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.
 Ὁ ἐρχομός σας μὲ τιμᾶ καὶ μὲ στενοχωρεῖ,
 ἡ δὲ Μεγαλειότης σας δικαίως ἀπορεῖ
 πῶς ἕνας ἀρχων γεννηθεῖς ἐν μέσῳ πορφυρῶν
 δὲν εἴμπορεῖ ὅτ'ο Φασουλῆ νὰ ἐπιθῇ τὸν χορὸν.
 Κ' ἐγὼ λυποῦμαι δι' αὐτὸ ἐξ ὀλης μου καρδίας...

(Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς συνοδείας,
 ὅπῳταν ἄλλος θυρωρὸς μ' ἐπίσημον σιολὴν
 δροματῶν τὸν ἀδέντην του αἰμίονε Φασουλῆν).

Θυ. Μὰς ἤλας κ' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης...
 Φ. Ταῦτά νὰ ἦγε' ἐκ μέρους μου καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπίσης.
 Μεγάλων εἶνε τὸ σκεπτόν τῆς Δωροθέας γένος
 καὶ πᾶς ἀνῆκων εἰς αὐτὸ λαμπρὸς καὶ τιμημένος,
 ἀλλὰ κανεὶς ἐξ ἑλῶν τῆς τῶν εὐκλειῶν προγόνων
 δὲν εἶχε γίνε σκουπιδᾶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 οὐδὲ πρὸς ἐντεχων κλοπῆν ἐγύμναζε τὴν φύσιν,
 οὐδὲ πρὸς λαθρεμπόρια μικρᾶν δὲν εἶχε κλίαιν,
 καὶ δι' αὐτὸ δὲν φαίνεται κυρία ἐκλεκτὴ
 καὶ ὅτ'ον χορὸν τῶν νυσταγῆ δὲ γίνεται δεκτὴ.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ γλώσσης ἐσοτροφίαν
 καὶ φεύγει ὁ Διάδοχος μαζὶ μὲ τὴν Σοφίαν,
 ἐμβαίνουσι δὲ ἡ Ψῶς, ἡ Σκόω, ἡ Κόπη κ' ἡ Βρόμ' γελῶσαι,
 ποῦ δὲν τιμοῦν τὸ γένος των αὶ τῶν βαναύσων γλώσσαι,
 ἐπὶ αὐτὰ τὸ μῦσιπον ὄψων Ἐπισηράνας
 κ' ὁ κόσμος ἄλλος φαίνεται ὅτ'α βλέμματ'ων νάνος.
 Κρατοῦν χροῦσας περγαμηνὰς εἰς τὸ δεξιὸν χεῖρ
 καὶ καθεμὰ ὅτ'ο Φασουλῆν τοὺς τίτλους τῆς προσφῆξαι).

Τῆς Σκόω περγαμηνῆ.
 σπουδαία καὶ τρανῆ.

«Ὁ προσφῆξαι μου ὁ πατήρ, σωστός ἀριστοκράτης,
 ὄπηρ' ἐκείνη τῷ καιρῷ κτημάτων ἐπιστάτης,
 τὸν δὲ καλὸν τοῦ κύριον πιστὸς ὄπηρετήσας
 καὶ ὅτ'α καλὰ καθούμενα ταχῆστα πλουτίσας
 καὶ φέρων ἀνεξάντηλον ἐκ ἠθουραῶν πηγῆν
 ἐπέστρεψε διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πατρίαν γῆν,
 ὅπου τῷ ἀπεδῶθησαν αὶ πρέπουσαι τιμαὶ
 κ' ἐκτός τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἐγέννησε κ' ἐμὲ,
 κ' ἐγὼ τὸ αἶμα φέρουσα γεννήτορος τοιοῦτου
 τρυφῆ εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνεπίστου πλοῦτου,
 οὐδὲν εἶχα μὴ καὶ δούλ'α μου νὰ γίνῃ,
 οὐδὲ τὴν βρακοζῶνα μου τοῦλάχιστον νὰ λύῃ».

Τῆς Ψῶς περγαμηνῆ.
 ἀκόμη κ' ὁ τρανῆ.

«Βρακιά ἐφόρει ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ τοσιπέρι
 κ' ἐμάλλωνε ὅτῃς γειτονιάς ἡμέρα ρεσημέρι,
 κ' ἐγὼ δασκάλα ἐπρεχα εἰς μαν κ' ἄλλην κόμην
 καὶ μὲ ραβικοβλάσταρα συχνάκις ἐπρεφόμην,
 κ' ἔβασα κόκκινο μποζα σάν τὴν κυρὰ δασκάλα
 καὶ μόνῃ ἐφογγαρίζαι μὲ τούσκαρα τῆ σκάλα.
 Μὰ τώρα εἶμαι νυσταγῆ καὶ τριχαπτα φορῶ
 καὶ μόλις τὴν Βασιλισσαν ὡς ἴσῃν θεωρῶ,
 καὶ ἄλας τὰς περὶ ἐμὲ νομίζω κατωτάτας,
 οἱ δὲ πτωχοὶ μοῦ φαίνονται οὐδαμῶν καὶ βλάνας,

κι' εισέρχεται ή κόρη μου 'στών ντιστεγκά τας σφαίρας με τού τσεμπέρι τής γλαγιάς και τού παππού τής βράκεα.

(Ο Φασουλής καλλίτερα τὰ ματογαλάια βάζει και τας λοιπὰς περιγαμνὰς με προσοχήν διαβάσει, εδρίσκει δὲ κι' αὐτὰς σχεδὸν ὁμοίως με τὰς ἄλλας και τὰς κυρίας δέχεται με ἀνοικτὰς ἀγκάλας).

Φ. ὦ! κὰλ νοιπλές! κὰλ ντιστεγζόν!... ρασιρὲ βού, κυρία, ἔτι τιμοὺν τὸ ἔθνος μας τοιαυτὰ ἱστορία.
Βούζ ἔτ, μαντάμ, τρέξ ἀναγκαί... σεῖς φέρετε τὰ πρῶτα και θὰ περάσετε και σεῖς 'στὸ 'Αλμανὰ ντε Γκότα.
Πρὸς χάριν σας εἰδώσα τὸν ἕνα και τὸν ἄλλον, οὐδὲ τὸν Βασιλέα μας ἐδέχθην εἰς τὸν μπάλον, ἀλλ' οὐτε τὸν Διάδοχον μαζί με τὴν Σοφίαν και τῆς Ἀδύλης των τῆς μικρὰς τὴν ἄλλην συντροφίαν.
'Η Σκέρφ. Δὲν εἶναι ἡ Πριγκήπισσα τοῦ κύκλου μας κυρία.
'Η Ψώρ. Τῆς λείπει και ἡ ντιστεγζόν και ἡ κοικεταρία.
'Η Κόπρ. ὦ! κὰλ πρεσιές μουρζοαζ!...
'Ο Φ. Πραγματικὸς, κυρία...
σεῖς εἰσθε μόνον ντιστεγκά, τὰ δ' ἄλλα φλυαρία.
Δὲν εἶναι ὡς τὸ γένος σας τὸ γένος τῆς σεπτόν...
καιεῖς ἐκ τῶν προγόνων τῆς δὲν ἔκλεψε λεπτόν.

(Εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν τῶν ντιστεγκά τὸ στέφος με ἔλον τὸ ἀγέροχον και σοβαρόν τοῦ βρος, τῶν ἐγενῶν μπακιάλιδων μεγάλη συνοδεία, γυμίζε δὲ τὴν αἰθουσαν σαρόδλια εἰσῶδια, δὲ δὲ δεσπότης Φασουλῆς τὴν ἄρβδον τοῦ σηκῶνον εἰς ἔλους δείχνει τὴν οἰσρὰν προγονικῶν εἰκόνων, καθὼς δὲ Δὸν Ρουτ Γομὲς 'στὸ δρᾶμα τοῦ 'Ἐρνάνη, κι' ἡ ντιστεγκά οἰσιετὲ οἰσιετὲ και τὰ χάνει).

Φ. Ἐλάτε τοὺς προγόνους μου μαζί σας νὰ ἴδῶ...
κυττάξετέ τους εἰσι σας κατὰ σεμὰν ἔθῶ.

'Ἐκεῖνος ἦτο παπουτσιε κι' αὐτὸς λαχανοκόλης και συναιμῆται δι' αὐτοὺς δόσοληρος ἡ πόλις.

Ναί τοῦ παππού μου ὁ παππούς κι' ἐκείνου πάλιν ἄλλος,

Ναί ντιστεγκά μπαλωματῆς και ἀνθρωπος μεγάλος.

Ναί τῆς γλαγιάς μου ἡ γλαγιά, ἡ πρώτη 'στὴν 'Ελλάδα,

πού τοῦ γαιθάρου ἤξευρε ἀπ' ἔξω τὴν φυλλάδα,

και εἰλο κάλτσα ἐπλεκε και νύκτα και ἡμέρα

κι' οὐτε ψωμί δὲν ἔτρωγε τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

'Ἰδοὺ και μία θεία μου μ' ἐξογκωμένα στήθη...

τῆς 'Αλεπούς ἐγνώριξε κι' αὐτὴ τὸ παραμῦθι,

μὰ δὲν εἰςέρω νὰ σας 'πῶ ἂν ποτὲ και ποῦ

ἔτοκωσε κι' ἡ θεία μου κρυφὰ τὴν 'Αλεπού.

'Ἰδοὺ και ἄλλος πρόγονος και ἄλλος παρατέρα...
εἰσι αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς τοὺς τότε συνεικῶν,
και σεῖς τὰ μπακαλόπουλα, ποῦ 'πῆρατε ἀέρα,
θὰ μιμηθῆτε βέβαια τὴν γενεὰν ἐκείνην,
και εἰς αὐτοὺς θὰ κλίνετε τὸ γόνυ ταπεινῶς,
θαυμάζοντες κι' ἐξαιρώντες τοὺς ἄλλους καθενός.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς με πόνον εἰς τὸ στέφος βαθέως συνεικῶνος τῶν ἐγενῶν τὸ πλῆθος, και τότε δι' οἱ ντιστεγκά και οἱ χροσοὶ των γόνου προ τῶν εἰκόνων ἐκλιναν μ' εὐλάβειαν τὸ γόνυ, δὲ δὲ ἱππότης Φασουλῆς συντόμως προσφωνεῖ τοὺς Πατρικίους τοῦ συρμου και πάντα ἐγενεῖ).

Φ. ὦ ἀληθεῖς Πατρικίσι, ὦ Λόρδοι και Μυλλόρδοι, Βαρῶνσι, Δουκεῖ, Πρίγκηπε, Μαρκήσιου και... ..
τὴν ὁμοιοκατάληκτον θὰ παραλείψω λέξιν, καθέσον εἰς τοῦ κύκλου μας δὲν συμφωνεῖ τὴν ἔξιν.
'Αν και συχνὰ τὸ στόμα μου μουρζίει ἀπὸ σκῆδρον χυδαίους λόγους πώποτε δὲν θέλει σας εἰπεῖ, ἀν ὅμως τὴν ἀντίστοιχον ζητήσετε τὸν Λόρδων εὐθὺς τὸ λῆμα βγάλετε και βάλετε τὸ πῖ.
Τὴν ὁμοιοκατάληκτον ἂν εἰπω φανερὰ ἀμέσως θὰ φωνάζετε «φου! φου! τὸν μασκαρὰ!... δὲν ἔχει ἄγροχὰν ἐσπρί, δὲν εἶναι ὅπως πρέπει, και ὡς ἀγροχὸς μουρζοαζ εἰς τὰ χυδαία ρεῖμα.
'Ἐν τούτῳς ἡ διαύλλαδος ἡ παραλειπομένη τὴν ἰδικὴν σας, μὰς ἀμὶ, εὐγένειαν σημαίνει, και ἡ διαύλλαδος αὐτὴ ἔμπεριεῖ μόνον τὴν ὄξαν τῶν κατέρων σας και τῶν λοιπῶν προγόνων, τοὺς τίτλους, τὰς περιγαμνὰς, τοὺς τρόπους σας, τὰ ἦθη, και εἰλα σας τὰ σύμβολα τὰ ἄρατα στὰ πλῆθη.

'Ὁ φίλοι μου Πατρικίσι, μεγάλοι και μικροί, ἡ ντιστεγκά σοσιετὲ μὰς ἔχει γίνει πάθος, και τὸς ἱππότης μὰς τιμοὺν και ζῶντες και νεκροί, ὁ Πέρθος, ὁ 'Αρτανάν, ὁ 'Αραμῆ, ὁ 'Αθος.
'Ας ἴδῶ πάντα ἐγενεῖ με τὸν λαίρην ἄλδρθον, ἀν δὲ τὸ θῆτα βγάλετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πέρθον κι' ἔν δέλιτα τοῦ προσθέσατε, θαρρῶ πὺς εἰμπεριετὲ τῶν Λόρδων τὴν ἀντίστοιχον και πάλιν νὰ εδρήτε. Θαρρῶ πὺς μ' ἔνοουδν καλά οἱ νεοὶ εὐγενεῖς, διότι βλάξ ἐξ εἰλων σας δὲν φαίνεται καιεῖς. Καθὼς αὐτὴν, Πατρικίσι, τὸ γένος σας μουρζίει κι' ὁ κόρμος σας αἰσθάνεται και σας ἀναγνωρίζει και τὰς πρεσιόσας πάντοτε λαμβάνετε τιμὰς κι' ἀπὸ τοὺς φίλους Βασιλεῖς καθὼς κι' ἀπὸ ἡμᾶς. Σηκώσατε τὸ μέτωπον ἐνώπιον τοῦ κόρμου, και σεῖς, κυρία, σπεύσατε μετὰ τῆς γυναικὸς μου εἰς τὸ χορὸν τὸν στροβίλον, εἰς μέθην και κραυγᾶν, τῆς ἐγενείας δείχνετε πιστοποιηκά, κι' εἰς εἰλας τὰς αἰθούσας μου ἄς ἀκουσθοῦν και πάλιν τὰ μιλ μεροί, τὰ μιλ παρῶντων, και ἔλλα Γαλλικά.

Ἐμπρός, εμπρός, τοῦ ταραμά καὶ τοῦ πασοῦ ἰππότα, ἑσπνήστε, παρακαλῶ, καὶ ἀχαρα μὴν τρώτε, προτοῦ ἰδῆν' ἐπάνω σας ἀνθρώπους ἀγαθεὶς καὶ τότε ὄραε φάσκαλα ο' ἔμας τοὺς εὐγενεῖς. Τρωπεὶ τῶν πατέρων σας τὰς ἐθιμοθιὰς, μὴν κἀνευτε μὲ τοὺς κινουὺς ποσοῖς ἐπιμείας, φρονιζέτε νὰ λούσθε εἰς ἴδιον λουτρὸν καὶ ἴδιον νὰ ἔχετε κουρέα κ' ἱατρὸν, εἰς τοῦτον δὲ ἀς γίνεται ἡ ἔξοχος τιμὴ νὰ ἔρχεται καμμιά φορὰ νὰ μᾶς φλεβοτομή, ὁ κύκλος δὲ τῶν νιστεγκῆ ἀς μὴν τὸ ἐπιτρεπῆ κάθε κουρέως νὰ ἔρχεται τὸ αἷμα μας νὰ βλέπη, ποὺ εἶναι ὅσον κυανουὸν ὡς τοῦρανοῦ τὸ χροῖμα καὶ δὲν τὸ ἐκπλήσσει ἢ μία κ' ἄλλη βροθία. Αὐτὰ σὰς λέγω, μὲς ἀμὶ, μὲ πᾶσαν συντομίαν, κ' ἂν προσοχῆν στοὺς λόγους μου δὲν δώσετε καμμίαν γὰρ βουζ' ἀσσοῦ πὸς θὰ γὰρδον καὶ Λαίδες καὶ Μυλλαίδες καὶ ἄλλοι σας θὰ γίνετε Μαρκησιοὶ καλῆδες, ἐγὼ δὲ τότε τὸ ραβδ' ὅτ' ἔχει μου θὰ πάρω καὶ θὰ σὰς πῶ «φατῆν, σικεῖν, καὶ τὸν κακὸν σας φάρα». Ὁρῶσατε ὅσους λόγους μου τὸ σὺς προσεκτικὸν καὶ γράφετε τῶν νιστεγκῆ τὸ Καταστατικόν, ἢ δὲ κυρία Φασουλιὴ σημιγνῆν ἀς μὴν ἐσχάτην πὸς πρίπει μοῦλον νιστεγκῆ ἐπιγῆγορα νὰ κινή καὶ νίος ἐκ τοῦ οἴκου μου ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους μου καὶ διπλῆς τῆς Ἑλλάδος.

(Ἐπλεν αὐτὰ ὁ Φασουλιὴς βαρὺς καὶ σοβαρὸς καὶ παιανίζ' ἢ μουσικῆ κ' ἀρχίζε δ' χορὸς, τὰ τεύχη δὲ τῶν χορευτῶν ἔδω κ' ἐκὶ γυρίζουν, αἱ δὲ εἰκόνες ἐκ χορῶν ἐκ τῶν τοιχαῶν τρέχουν. Εἰς δὲ λα τοῦσο κ' ἀρχοῦναι ποὺ εἶναι μὴν τρέλλα... ἔκει ὁ Πρίγκηψ Ταραμάς κ' ἡ Βασιλεὺς Σαρδέλα, ἔδω ἡ Κόμησα Σκουμπρὶ μετὰ λαμπρὰς χορησίδας, ἡ Μαρκησία Τομαρά, ὁ Δοῦξ ὁ Κουβαριστρας, ἡ Πρίγκηπισσα ἡ Φακὴ καὶ ἡ Τούλουμοιτῆρ μὲ μαῦρον δισσηρικὸν κ' δὶλόχροστο τιτρίν, ὁ Κόμης ὁ Σπληνάντερος κ' ὁ Λόρδος Μπακαλιάρως, ὡηλὸς καὶ ὑπερήφανος ὡς παλαιὸς Βαγάρως, πρὸς δὲ ἡ Φάβα κ' ἡ Ἐλρά, δαδ πασιρικὰ τοανάνα, οἰσοπυγοῦσαι ὄμιλοῦν ὅσον Δόγη Ρεπανάνα, καὶ ἄλλοι τόσο εὐγενεῖς, ποὺ τὸ μαζαλὸν σου χάνει, σκοτίζεσαι ὅτ' ἔμετρομα καὶ χαρτωσὰ δὲν γίνεσαι. Χορεύουν τόσο δέσποινα καὶ τόσο δεσποινίδες, χορεύει δὲ κ' ἡ Φασουλιὴ μὲ δαδ σκοροδολεῖδες, καὶ φαίνεται πὸς προσπαθεῖ ἐν δλη τῆς τῆ ζσεῖ τὴν ἐνοιλήν τοῦ Φασουλιὴ πιστὸς νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐνφ δὲ γέλωος ἡγηρὸς ἀκούεται πολὺς προσέρχεται εἰς τὴν Φακὴν ὁ δὲραυ Φασουλιὴ καὶ μὲ καμπόσα Γαλλικὰ τὴν πέρνει κατὰ μέρος καὶ τὸ καλὸν τοῦ σῶβρακο τῆς δειχ' ἰδιαιτέρως).

Ἄ Φ. Βάλας' ἔδω τὸ χέρι σας τὸ τόσον νυλικάτο...

Ἄ Φ. Ὅριστε ποὺ τὸ ἔβαλα...

Ἄ Φ.

Ἄ Φ. Κέλ νιστεγκῆν!... ἐσθόρανον μεταξωτῶν φορεῖται.

Μόν ντεῖ! μόν ντεῖ! κέλ ραβδίσαν!...

Ἄ Φ.

Καὶ πὸς μὲ θεωρεῖτε;

Κυττάξετε, μαντὰμ Πρασιέ, τὰ εὐγενῆ μου σκέλη κ' εἰπῆτέ τὸ παρακαλῶ εἰς δλους τοὺς ἐν τάξει.

(Ἡ Πρίγκηπισσα ἡ Φακὴ τὸ λέγει ὅσον Κορηίτη, αὐτὴ δὲ πάλιν φανερά εἰς δλους τὸ κηρῦται, οὐχ ἦτον δὲ κ' ὁ Περικλῆς, σικεῖν καθὼς ὁ Ἐρωσ, τῆς Μαρκησίας Τομαρά ἀνηλατεῖ τὰ χεῖρη, καὶ ἄστερα κρυφὰ κρυφὰ τὴν πέρνει κατὰ μέρος καὶ δὲν τὸ ἀποσφύροχα μ' εὐγενεῖαν τῆς δειχῆ, κατόπιν δὲ ὅσον Φασουλιὴν σιμῶνει μὲ καμάρει ἐνφ βρωμῶν τὸ χέρι τοῦ ἀπὸ χορῶδ τομάρι).

II. Τί ἔχομεν, μόν νόμψ ἀμ'!... πὸς πᾶνε ἡ δουλειὰς;

Φ. Ἐτοιμάσοι μου, Περικλῆ, δὸδ τρεῖς σασποικιλιας,

μὰ πρόσσε εἰ νιστεγκῆ νὰ μὴ σὲ μωρισθοῦν...

II. Σὰν νὰ τὸ ἐκατάλαθα πὸς θὰ μᾶς χρεασθοῦν

καὶ διχῶς λέξι νὰ μοῦ πῆς τῆς ἔφερα κρυφά...

Φ. Τὰ μέτρα σου, βρε Περικλῆ, μοῦ φαίνονται σασφ

καὶ θ' ἀνταμείψω ἀπειθῶς καὶ τοῦτόν σου τὸν κόπον,

μὰ τώρα σῦρε γῆργηρα καὶ φέρε τῆς μὲ τρώπον.

(Ἐπαναρχίζει ὁ χορὸς μὲ θέρηην πλειοτέρα, ἢ δὲ Σκουμπρὶ λὸν ἐν ντὶ μάλ κηρῶσεται παρ' ἄλλων, καὶ τρέχουν οἱ Πατρικοὶ πρὸς τὴν θραιοτέρα, ἢ δὲ προτίμους αὐτὴ νινεῖ πολλῶν τὸν χόλον. Ἄλλ' ἔξαφα ἐνφ πηροῦν ἡ Φάβας κ' ἡ Ἐλραῖς δρωμὴ ὁ ἔραυ Φασουλιὴς μὲ δαδ σασποικιλιας καὶ τὰ μεγάλα μούσσιουνα τῶν εὐγενῶν κερῶνει κ' δλους τοὺς κάμνει νιστεγκῆ μορφῆς ἔλεεινῆς, καὶ σφεύρον μὲ τὰ τέσσαρα ὁ Δοῦκας κ' ὁ Βασιλεὺς καὶ δὲν γυρίζει νὰ ἰδῆ τὸ πίσω του κανεῖ).

Καὶ ὀλίγης ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς νέος Καλαβρυτινὸς καὶ τῆς Φελίγγης γένος, ὁ Γεωβῆρης ὁ Λαμπρόπουλος, ὁ γῆραυτὸς καὶ μόνος, ὁ προκίμοσος μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ δόρα, Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἀνεκηρύχθη τώρα, καὶ μετ' ἐπαύουον ἀρετῶν ἰαν κλιδὸς ἔπιπτε κ' ἐνὸσπὸν τοῦ ἡνωῖαν τῶν ἀσθενῶν αἱ θύραι. Συγχαίρου δὲ τὸν Δόκτωρα αἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ τὸν φιλοῦν γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἰς τὰ δὸδ τοῦ χελῆν.

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνο — πὸς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέθη
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ,
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη — δρω ὅτ' ἰδῆ τρεῖς ὅτ' ἔβδι.

μὲ Χημεῖον, μὰ μὴ μάνδρα, — μὲ μάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μωμψ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθη» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρασσιέου, κοινοῦ τοῦ πολῦς.